

*tro
outtömlig gruva
tanken lyser i gruvan
reflexer svarar ur mörkret
glimtar av insikt
ögonblicksljus*

*till botten med tron
sjuttiotusen famnars djup
följer himlen med*

FÖRORD

Jag fick en vision av tro.

Inte tro i psykologisk mening, inte som fenomenet tro inom människans tanke- och känsleregister. Jag föreställde mig tron i en yttre mening. Tron som en religions erbjudande utifrån: Som gudstjänster, heliga skrifter, bönböcker, andaktslitteratur, liturgier, ritualer, vittnesbörd, predikningar, teologier. Som psalmer och andliga sånger. Som meditationsövningar, fromma vanor och beteenden.

I denna mening föreställde jag mig tron, – jag kan lika gärna säga religionen – som en outtömlig gruva, en ovärderlig fyndighet för människan.

Som alla gruvor var även denna försänkt i mörker, utan möjlighet för den förnuftiga tankens ljus att uttömmande överblicka och genomskåda. Fyndighetens värde kunde bara uppfattas i gruvans reflekterande kristaller och i ett gensvar av förundran. I glimtar av insikt. Som ögonblick av ljus. I denna bok återspeglade i form av dikter.

Glimtarna av insikt lyser upp tillvaron. Och slocknar. Och följs av andra insikter djupare ner. Själva erövrandet är ett vågspel. Det förlorar aldrig sin karaktär av ett sökande. I mitt sökande känner jag stor tacksamhet till Rut och Göran Bergstrand. Till Rut som med sin klara språkkänsla velat granska utformningen av dikterna. Till Göran som varit min främste lärofader i gränslandet mellan djuppsykologi och kristen troserfarenhet.

Solna i oktober 2015

Bengt Thurffjell